

C

Van Elly de Waard verschenen eerder bij
De Harmonie:

Afstand (1978)

Luwte (1979)

Furie (1981)

Strofen (1983)

Een wildernis van verbindingen (1986)

Onvoltooïing (1988)

Eenzang (1992)

Eenzang Twee (1993)

Het zij (1995)

Anderling (1998)

Zestig (2000, bloemlezing)

Van cadmium lekken de bossen (2002)

Als ik niet aan je denk of raak (2002, bloemlezing)

De hemel van Toulouse (2004, bloemlezing)

Proeven van moord (2005)

In het halogeen (2009)

Vogelwater, domein van dichters (2012)

De aarde, de aarde (2013)

Het jasje van David Bowie (2015)

In die tijd die (2016)

Het heterogeen (2019)

Meestal tussen bomen (2022)

Elly de Waard

C

LIEFDESGEDICHTEN

De Harmonie – Amsterdam

De eerste letter van je naam,
in de lucht als in papier
gegrift, rijst uit de hoek
van je envelop, rijst
als een sikkeltje daaruit op,
van de oude maan
in haar laatste kwartier tot
de nieuwe maan in spiegel-
schrift.

Herfst en de stille val
van brieven in de hal

het krassen van een raaf
het gras dat, toegedekt

door dauw, de inktzwam in
zijn midden draagt, die met

het druppelen van haar
hoed zich openvouwt –

de vlek op mijn papier
het haperen van mijn

pen, van vlekken een stoet.

Zij knoopt haar brieven aan mij in haar
handschrift,
dat als een ruim netwerk waarin zij
zinnen en betekenissen vangt
over de bladspiegel
gekamd ligt,
dierbaar...

*

Dat het herhalen
dat je naar iemand verlangt
het verlangen afstompt of
de klanken macht krijgen
over hun betekenis.

Hoe arm de verbeelding
zonder haar evenbeeld
in het concrete is,
hoe arm de taal alleen,
de koppige woorden...

Ik was van vloeibaar
vuur, het donkere
bloed vlamde als
mahonie in mij op.
Een teddybeer
of pop was ik, met
vuur gevuld, een bot-
loze structuur
waarin het bloed,
van zijn aderen
bevrijd, als in een
leren zak rond-
kolkte van mijn voeten
tot mijn hersentop.

En 's nachts, als de droom
van je zich terugtrekt
uit mijn lichaam en ik
ontwaak, mij wentelend
in een bed van dauw

en ik niets meer
aanraak van jou dan lucht
die nog je vormen draagt
en ik in zweet baad
reikend naar je vlucht

ben ik tot moord tot
moord op wie zich tussen
ons stelt in staat.

De versluisde zon, de
sluiers aan de wilgen en
straks om de maan. Dat de
bomen langs de weg naar de
rivier gegroeid zijn in de
letters van je naam. Zo,
L, N, I en vele
iiiën ver staan zij
geheimzinnig te zijn terwijl
de nevels die voor de
schemering uitgaan ze een
achtergrond verlenen als van
papier. Iiiii en echoën alleen
die ene klinker maar...

Het groen van dennen dat zich
verdiept, het lijkt op iets, maar
ik weet niet wat. De zon
die door een nevel zakt.
Er hangen al druppels aan
het blad. Dauw is het zweet
van goden, eraf gelopen
in de nacht, of is het het
water van hun ochtend-
lijke bad? En waartoe spannen
zij zich in, als wij, als
sterveling, in slaap zijn? Om
de onwillige zon omhoog
te duwen de morgen in?

De nacht. Het schijnsel van cafés
vertraagt mijn pas. Vanonder
een stoffige lamp stralen
de glazen. Het licht vlekt
uit de ramen en kiert
door het dak. Gestamp
van dansen en de charme

van het vulgaire, van het warme.
Het gestreepte tentdoek
fladdert in de oktoberwind,
Frauen wählen Frauen ligt
verfrommeld in het grint
en van de weide klinkt
het hinniken van paarden.

Ik wil je kussen op je mond
mijn tong tussen je lippen steken,
de spanning van je weerstand breken,
de diepte proeven van je grond.

Ik wil je aandacht en je zorg,
de liefde die je hebt te geven,
de tederheid waarvan ik even
het onvermoede stromen vond.

Dat alles wil ik en alleen –
de vloeistofspiegel van mijn wezen
is in beroering nu ik deze opwelling
zag en van haar dronk.

De hang naar onvervangbaarheid,
naar enig en de enige wezen
staat even sterk als overleven
in onze nerven ingeplant.